

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: En Vielsestale

Citation: Blicher, Steen Steensen: "En Vielsestale", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 377. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich07-shoot-workid93045/facsimile.pdf> (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

En Vielsestale

Naar den Bog, der aabenbarer saa mange nye og himmelske Sandheder, der saa ofte giver de slumrende Tanker Liv, og ifører dunkle Anelser synlig Skikkelse; naar den hellige Skrift fremstiller os Billedet af en mynsterværdig Hustrue, da siger den: „Hun smiler ad Fremtiden“. Umuligt er det for Sjælen at tænke, for Tungen at udsige saa meget i saa faae Ord: „Hun smiler ad Fremtiden“. Ikke er det hiint letsindige Smil, hvormed en tankeløs Ungdom under Nydelsen af det nærværende venter en lignende Lyst af de kommende Tider; endnu mindre er det hiin kaade Latter, hvormed den sejrende Last

Illustrationerne vises ikke af hensyn til rettighederne.

spotter over Fremtiden; nej: det er en ædel Sjæls stille Glæde, et gudhengivent Hjertes lyse Haab. Den retskafne Hustrue seer ind i den dunkle Fremtid, der ellers saa ofte truer og skrækker med sørgelige Varsler, der sjælden bringer det vi ønske, oftere det vi frygte, i denne Fremtid seer hun smilende ind. Hun er ikke blot rolig for den, ikke blot hengiven i Skjæbnen, ydmyg og trøstig under alle dens Herres Tilstøkkelser; hun glæder sig end ydermere til dem. Hvad fremkaldér det Smil paa hendes Aase? Hvad vækker og nærer dette dristige Haab? Hvad styrker denne rolige Glæde, at den overvinder Frygten for de kommende Dages uviste Lod? Dette: at hun er tilfreds med de forbigangne, og at hun har Aarsag til at være det; hun maa kunne see trøstig tilbage, medens hun saa glad tør skue fremad; hun maa vide med sig selv, at hun vel har benyttet det forbigangne, da hun er saa vis paa det tilstundende. Ja: hun har opfyldt sine Pligter med Lyst og Iver med Blidhed og Ydmyghed i enhver Stilling til enhver Tid: Hun er en Glædens Engel for Ægtefælle og Børn, en Trøstens og Hjælpens Engel for den ulykkelige for den nødlidende. Hun er trofast mod Venner, tjenstvillig mod Naboer og Bekjendte, kort: hun er i alle kvindelige Dyders Smykke et Mønster for sit Kjønn; og for at beskrive hendes velfortjente Lyksalighed behøve vi allene med Salomon at sige: „Hun smiler ad Fremtiden“. – Men tilhører dette Smil udelukkende Kvinden? o nej! Manden saavel som Hustruen, Oldingen som Ynglingen, naar de opfyldte deres Pligter, alle skulde de da kunne smile til Fremtiden, og Fremtiden til dem. – Elsk: Brudepar! De gjøre idag eet for Fremtiden højest vigtigt Skridt: de knytte et Baand, som ingen menneskelig Haand bør løse: de indgaae et ubrydeligt Forbund til fælleds Lyksaligheds Befordring, til forenet Kamp mod alle denne Lyksaligheds Fiender. Fremtiden ligger foran dem uigjennemskuelig, svanger med Begivenheder, mange uforhaabede, mange uforventede, mange – ak! uforønskede – tør de træde den smilende imøde? Ja, den forbigangne Tid har ingen Rædsel for dem, den tilstundende kan ikke forfærde dem; en saadan Angest er kun Lastens Følgesvend; dens Slaves Nydelse er indskrænket til det nærværende; en mørk, tvivlsom, aldrig ublandet Lyst maae han stjæle eller røve fra de flygtige Timer. Bag ham skrække begangne Synder – foran ham truer Straffen for dem; han svæver paa Randen af en dobbelt Afgrund, hvor Frem og Tilbage er lige frygteligt. Den dydige Ærimod lever netop mindst i det Nærværende, meget mere i

trøstelig Erindring om det Forbigangne, og haabefuld Forventning af det Tilkomnende. Denne er, denne være deres Livs Glæde, Elsk. Br! Tillader mig at fremstille Grundene for et saa velsignet Haab, idet jeg alene lydeligt tolker Deres tause Tanker og Følelser!

Den første Borgen for en lykkelig Fremtid er da Bevidstheden om en vel anvendt Ungdom. Denne Bevidsthed have de begge: begge opdragne og vante til Arbejde have de tidligt lært at hyde Sandheden af den viseste Konges Ord, naar han, der kjendte Livet, alle dets Glæder og Tomheden i de fleste af dem, naar han siger: „Jeg saa meget under Solen, men jeg saa intet bedre end et Menneske som er glad i sin Gjerning.“ Denne Glæde var deres: under gavnlig Flid, i hæderligt Arbejde henrandt deres første Ungdom; uden Blussel, uden Anger tør De mindes den; og af denne Erindring fødes Haabet om en velsignet Fremtid. Dette Haab skal dernæst næres ved Bevidstheden om usvækket Lyst og Kraft til at fortsætte og vel fuldende det velbegyndte Værk. De eje begge Dele: med friske Sjæls og Løgens Evner kunne de vedblive at virke; ja med fordoblet Iver og Styrke ville de nu stræbe mod det skønnere Maal – fælleds Lyksalighed. Thi dette er Ægtekjerlighedens Løn, at den i den Elskedes Lykke finder sin egen, at den vinder ved enhver Opofrelse, bortgiver uden at miste, og fordobler hver en Glæde netop ved at dele den. Ja E. B.! Saa vist som deres Hjerter nu ere opfyldte af gjensidig inderlig Kjerlighed, og af det ædle Forsæt at bevare, ja end mere at forstærke og forhøje denne, saa roligt og uformørket kan ogsaa deres Blik i Fremtiden være. Paa den ene Side frit Valg, reen Tilhøjelighed, uden hine næsten almindelige og ofte desværre skuffende Hensyn: Rigdom og Højhed. Paa den anden Side kjerlig Hengivenhed, hellig Forpligtelse, at vorde den Elskede fuld Erstatning for Savnet af hine saa højt skatterede Fortrin. Visselig: Haand i Haand, Hjerter ved Hjerter ville de med sikke Fjed vandre Fremtiden imøde. Deres Glæder skal indbyrdes Kjerlighed forhøje og forædle, deres Sorger skal den delende lette. – Men – o der er endnu en sikkrere Borgen for fremtidig Lyksalighed; der er endnu en højere Kjerlighed – den til Livets og Kjerlighedens evige Udspring; den allene skal befæste og forædle den ægteskabelige; den allene kan indgyde det ubervingelige Mod i Fare, den uovervindelige Styrke i Striden mod Verdens Magt og List, mod selve det svage Hjerter Vildfarelser. Kun denne skjænker hin urokkelige Tillid, hiint ydmyge Taalmod, hiin blide uforstyrrelige Sjæle-

fred. Elsker Gud! Saa elske de hverandre; ærer hans Sandheds Ord! lyder hans hellige Bud! troer hans faderlige Tilsagn! Da vorder deres ungdommelige Kjerlighed et reent, et helligt, et evigt Venkæb; og Fremtiden vil smilte dem forhaabningsfuld som Morgensolen imøde.

Elskverdige Brud! De vil sikkert stedse lige inderligt føle, hvad De skylder den Mand, som for deres Skyld har sat sig ud over herskende Sædvaner og almenhyldede – skjøndt ofte af Fordomme ledede – Meninger. De vil ved klog og værdig Vandel, ved nøjagtig Opfyldelse af alle ægteskabelige og huusmoderlige Pligter retfærdiggjøre hans Valg, krone hans Beslutning med Hæder og Lyksalighed. De vil med tillidsfuld Hengivenhed følge hans kjerlige Vejledning til hiin højere Dannelse og Aandsforædling, og ved hans Vennehaand fuldende, hvad De saa lovende har begyndt: da skal De med lige saa velgrundet Selvfølelse som med hjertevindende Ydmyghed betræde den nye og hidtil uvante Bane, det alvise Forsyn har betegnet Dem. Dette al gode Forsyn forlene Dem Kraft og Naade til at opfylde deres Elskedes og hans ædle Slægtninges allerede halvt retfærdiggjorte Forventninger, til at udføre de Forsætter, at naae de Ønsker, som i denne højtidelige vigtige Stund bevæger deres fromme Hjerter; saa at han, der nu staar som haabefuld Brudgom ved deres Side, engang som lykkelig Ægtemand med Tak til Himlen maae sige: „Hun gjorde mig Godt og intet Ondt alle hendes Livs Dage“.

Og De, vakkre Brudgom, som har havt det Mod at lyde Hjertets Stemme, nedbeed dem af Hjerternes Styrer Standhaftighed og Viisdom til Fuldendelsen af en dristig men ædel Plan. Den blide Kvinde, som nu lægger sin Skjæbne i deres Haand, hun er ganske Deres. For at følge Dem er hun traadt ud af hendes beskedne Ønskers snevre Kreds, har forladt Fader og Moder, Venner og Hjemstavn, har givet Arkald paa alt hvad der i hendes forrige Stilling kunde være og vorde Gjenstanden for hendes Haab; og var end Maalet for hendes Haab og Ønske lidet, da var det just derved desto nærmere og vissere. Hun har opgivet dette for Dem – for Dem allene. De allene er hendes Erstatning, hendes Haab, hendes Fader og Ven, hendes Leder og Raadgiver – hendes alt paa Jorden. Vær det og bliv ved at være det! Men Rigdom er forfængelig, Glands er bedragerisk; Kjerlighed ene er sand og varig; kun med den skal De lyksaliggjøre et Hjerter, som løsrev sig fra forhen kjære Baand for at knytte sin Fremtid til deres. O! De vil aldrig lade hende fortryde at hun opløftedes af den Sphære,

En Vielsestale

i hvilken Fødselen havde henstillet hende! at hun lærte at kjende en Livets højere, adlere Betydning! De vil ikke have viist hende en skjønnere Lykke, for at hun allene skulde føle et desto dybere Savn! De vil ikke have formaet hende til at løfte hendes Øjne fra den lønlige Fødeplet, kun for at de skulle formørkes af utilfredsstillt Længsels Taarer! Nej! – thi De elsker hende. *Hun opvoxte som en skjøn og uplettet Blomst i den stille Dal*; De haver omplantet hende paa et Bjerg, hvor vel hendes Udsigt er videre; men ogsaa hendes Færet større, hendes Byrder tungere, hendes Bekymringer som hendes Kundskaber flere og dybere – o! vær da hendes Støtte og Styrke! skjærm hende mod Stormene! vær hende for Færene! let hende for Byrderne! læd hende ved deres Klogskab! opmuntre hende med deres Ventlighed! hæv og styrk og lykosaliggjør hende med deres uforanderlige Kjerlighed! saa skal Kjerlighedens Gud velsigne Dem og hende!

Afskeeds-Prædiken,

holden i Thorning Kirke d. 16. Octobr. 1825.

Bøn:

Herre! Du som altid bøyer dit Naades Øre til dine Børns bedende Røst, hør i Dag, o hør for din Kierligheds Skyld min ydmyge, min inderlige Bøn. See i din Faderlige Mildhed ned til denne Meenighed, over hvilken jeg saa ofte haver nedbedet og du udøst din guddommelige Velsignelse. – Velsign den nu og altid med alle dine Gaver for Legem og Sjæl med Jordens Frugtbarhed, med Fredens Rolighed, med Dyds og Enigheds milde Glæder. Bevar den for Misværet og Mangel, for Sygdom og Ufred, for Synd og Laster! Lad dit Ansigt lyse over den, at Kundskab om dine Gjæringer, om din Ville maa forfremmes meer og mere og werde en udømmelig Kilde til Lykosalighed. Vær den naadig, o barmhiertige Gud! og skienk den din Fred, Hiertets Fred, Jesu Christi Fred! Bønhør mig, Fader, du som ...

Indgang.

Det er i 300 Aar første Gang, at Thorning Præst fra dette Sted siger Meenigheden sit Farvel. Alle have de, paa een Ulykkelig nær, kun flyttet eengang – fra Præstegaarden til Kirkegaarden, de hvile alle fra deres Dagværk tæt uden for disse Muure, indenfor hvilke de indtil Døden prædikede Jesu Christi Evangel. Deres Legemer sove blandt dem, som de have lært, trøstet, formanet. Kun Døden har hidtil formaet at adskille Læret og Meenighed, dens Haand kun har været stærk nok til at opløse et Baand, som knyttedes for hele Livet, et Baand, som Religionen bandt og gjensidig Kjerlighed styrkede. – Jeg skal være den Første, som selv løser det – dog ikke jeg, men den, som styrer Menneskets Skjæbne, den Gud, som gav mig en talrig Familie at forsørge, at opdrage, han, hvis evige Viidom har tilskaaet Brødet sparsommere nu end tilforn. Medbrødre! De allerfleste af